

Нека всеки види и запомни, че никой не може така лесно да си играе с него. ~~И~~ Още тази нощ Бодуен ще получи наказанието си. И всички останали...

Треперящ от гняв, Калоян се качи по стръмната стълба на кулата, последван от изплашената стража.

- Какво прави пленникът?

- Добре е. Спи, господарю. Вчера го посети един монах-стрижник. Дошъл от Филиповград...

- От Филиповград! Намерете ми този монах! Веднага!

- Но той трябва вече да е заминал.

- Казвам, Под земята ще преровите, но ще го намерите!

Калоян се надяваше да научи от монаха някои важни новини за готвения заговор между Бодуен и Константиноград. Той заповяда да му отворят вратата на келията, и без да поклопа, взе една борина и влезе вътре.

Императорът спеше, легнал по гръб на ложето си. Дългите тъмно-руси клепки хвърляха дълбока сянка върху бледото му, сякаш изваяно от восък лица. Ръцете му бяха скръстени чинно върху гърбите. Под леко отдръпнатите устни едва забележимо блестяха хубавите му зъби. Косите му се пилеехаркато светло злато върху възглавието.

Приличаше на икона.

Калоян дълго го съзерцава и тиха нежност стопли сърцето му. Как можеше мъж с такъв благочестив лик да бъде толкова коварен? Възможно ли беше? Значи и тук се бе измамил. И отново тъмен лъч се надигна в него. Какво? Нима го смятаха за добродушен глупец? Кайфо нищо не вижда и не разбира... Комуто се смеят зад гърба?

С грубо движение той улови императора за рамото и го разтърси. Бодуен закри очи, ослепен от внезапната светлина, след това веднага ги отвори, скочи и загледа изумен царя, който стоеше